

ROBERT KARJEL

Ο Σουηδός

μυθιστόρημα

Μετάφραση
ΜΥΡΤΩ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑ

Νέα Υόρκη, 17 Μαΐου, 2008

Ο ΣΟΥΗΔΟΣ άρχισε να αναπνέει αργά. Ένωσε την ταραχή να εγκαταλείπει το σώμα του. Ένωσε την αδρεναλίνη να αδειάζει από το αίμα του όταν έσκυψε και ξέπλυνε τα χέρια του στο νερό. Τα χαλίκια έτριζαν κάτω από τις σόλες των παπουτσιών του. Το περισσότερο αίμα είχε λερώσει τα χέρια του, σαν να τα είχε βουτήξει σε αυτό. Μερικές κηλίδες είχαν πεταχτεί στο σακάκι του και στο πρόσωπό του. Έτριψε για πολλή ώρα το αίμα από τα χέρια του, το ξέπλυνε χωρίς βιασύνη. Όμως δεν είχε καθρέφτη για να δει το πρόσωπό του. Ήταν περίπου μισό μίλι μακριά από τη γέφυρα του Ουίλλιαμσπεργκ και μπροστά του ξανοιγόταν το Ιστ Ρίβερ και ολόκληρο το Μανχάτταν. Μια νεκρή φύση από φως και σκοτάδι· καμία κίνηση δεν μπορούσε να διακρίνει. Δεν άκουγε σειρήνες, μόνο τον αχό από την κίνηση του Μπρούκλυν, από τη νυχτερινή ζωή. Έσφιξε τα χείλη του ξανά, για να μη γεμίσει το στόμα του με τη βρόμα και το πετρέλαιο του νερού. Ύστερα στάθηκε όρθιος, ξεφύσηξε και τίναξε το νερό από τα χέρια του. Μπορούσε ακόμα να νιώσει τον άντρα να αγκομαχάει από κάτω του, σαν χέλι που το σφίγγουν μέχρι θανάτου. Χαμήλωσε το βλέμμα στα χέρια του, τέντωσε τα δάχτυλά του και κοίταξε τις παλάμες

του. Ήταν χέρια που είχαν περάσει το όριο, δεν είχαν μόνο αμυνθεί.

Ήταν καθαρά.

Τράβηξε μια πλαστική τσάντα με ρούχα κρυμμένη σε ένα θάμνο του οικοπέδου. Έβγαλε αυτά που φόραγε, ακόμα και τα παπούτσια του, και τα έκανε κουβάρι. Δεν ένιωθε την ψύχρα της νύχτας. Ανάμεσα στα σκοτεινά κτίρια μπορούσε να δει το μεγάλο ρολόι του Μπρούκλιν. Άλλαξε ρούχα, έβαλε τα ματωμένα μέσα στην τσάντα, την έδεσε και τη γέμισε τρύπες με ένα σουγιά που είχε στην τσέπη του.

Με μια επιδέξια βολή πέταξε τον σουγιά μέσα στο ποτάμι, ύστερα πέταξε την τσάντα. Τα είδε να βυθίζονται αργά μέσα στο ρεύμα. Έμεινε εκεί, καρφωμένος στο ίδιο σημείο, με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια στις τσέπες, μια μοναχική φιγούρα σε μια λουρίδα γης κοντά στον σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Τότε μόνο ξεκίνησε να τρέμει, ολόκληρο το σώμα του ριγούσε από την εξάντληση, από την αδρεναλίνη που εγκάτελειπε το σύστημά του. Ο άντρας είχε παλέψει με όλη του τη δύναμη. Όμως ο Σουηδός είχε ακινητοποιήσει το κάθαρμα με τη σιδερένια λαβή του.

Στο ιατρικό κέντρο του Ουάικοφ, σε μια αίθουσα της εντατικής, ένας άντρας ούρλιαζε. Ο οδηγός νταλίκας, ένας μικροαπατεώνας που είχε βγει από τη φυλακή με εγγύηση, είχε υποσχεθεί να καταθέσει. Μόνο που δεν ήξερε πού έμπλεκε. Ακόμη και κάποιες νοσοκόμες, που τα μάτια τους είχαν δει πολλά, δεν άντεξαν να κοιτάξουν και έστρεψαν το βλέμμα αλλού. Θα γλίτωνε τον θάνατο, αλλά οι κόγχες των ματιών του θα έμεναν άδειες. Ποτέ ξανά δεν θα μπορούσε να διαλέξει κάποιον ανάμεσα σε υπόπτους, ποτέ ξα-

νά δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει κανέναν, δεν θα μπορούσε να ξαναμιλήσει για κάποιον που είχε δει κάπου κάποτε.

Ο Σουηδός στεκόταν δίπλα στο ποτάμι και η αναπνοή του έγινε πάλι φυσιολογική.

Τρεις εβδομάδες νωρίτερα
Ομοσπονδιακό Γραφείο Ερευνών, Πλατεία Ομοσπονδίας,
Νέα Υόρκη

ΕΠΑΙΖΕ ΤΟ ΚΕΡΜΑ ανάμεσα στα δάχτυλά της ενώ με το άλλο χέρι ξεκαθάριζε μηχανικά τα έγγραφα που είχε μπροστά της. Περίμενε τηλεφώνημα και σκότωνε την ώρα κοιτάζοντας φακέλους, εφημερίδες και φωτογραφίες. Η *Kansas City Star* έγραφε στο πρωτοσέλιδο: «Οι δολοφόνοι της Τοπέκα θα εκτελεστούν τον επόμενο μήνα». Ξεδιάλεξε μια φωτογραφία ενός ταλαιπωρημένου υπέρβαρου άντρα με πορτοκαλί στολή φυλακής, την έβαλε στην άκρη. Το κέρμα αμφιταλαντεύτηκε ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη της, ύστερα συνέχισε την πορεία του στα υπόλοιπα δάχτυλά της. Δίπλα στα αποκόμματα των εφημερίδων βρισκόταν μια στοίβα από καταθέσεις μαρτύρων. Πάνω έγραφαν: «Ληστεία μετά φόνου. Σέντραλ Παρκ. Παραμένει σε εκκρεμότητα». Και δίπλα στη στοίβα μια φωτοτυπημένη ασπρόμαυρη φωτογραφία μιας γυναίκας που πέθανε εδώ και αρκετά χρόνια, μερικά βιβλία τέχνης και μια απόδειξη από ένα μπαρ στο Τορόντο.

Το τηλέφωνο χτύπησε.

Σαν να περίμενε το κατάλληλο σύνθημα, το κέρμα κύλησε επιδέξια μέχρι το μικρό της δάχτυλο και πίσω. Το έσφιξε στην παλάμη της. Απάντησε στο τηλέφωνο, ύστερα έγενεψε καταφατικά όσο κάποιος άλλος μιλούσε.

«Οπότε τακτοποιήθηκε» είπε μετά από λίγο, και έγειρε πίσω στην καρέκλα της με τη φωτογραφία από ένα γλυπτό στα χέρια της.

«Ποιο όνομα σου είπαν;» Έγνεψε καταφατικά. Το γλυπτό ήταν από λευκό μάρμαρο. Ήταν μια ανθρώπινη μορφή, αδιευκρίνιστο αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Ένα τεντωμένο γυμνό σώμα που εξέφραζε μια ακόρεστη επιθυμία.

«Γκριπ» επανέλαβε. «Ερνστ Γκριπ. Ωραία. Όχι, δεν χρειάζεται. Θα στείλω κάποιους να τον συναντήσουν στο αεροδρόμιο».

Πτήση SK901 από το αεροδρόμιο Αρλάντα, Στοκχόλμη

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ άρχισε να παίρνει ύψος, ο Ερνστ Γκριπ ατένιζε απαθής από το παράθυρο το βρόμικο γκριζοτοπίο. Πάνω στα πόδια του είχε ακουμπήσει ένα τεύχος της *Expressen*, της βραδινής εφημερίδας με τα κοσμικά της Στοκχόλμης· την έβαλε στη θήκη του καθίσματος μπροστά του. Προσπάθησε να βολευτεί –πάντα στριμώχνονται τα γόνατά του, αυτό είναι το κακό με την οικονομική θέση– και περίμενε να του φέρουν το πρώτο ποτό και κάτι να φάει. Περισσότερο ήθελε κάτι για να απασχολήσει τα χέρια του.

Είχε οχτώ ώρες να σκοτώσει μέχρι τη Νέα Υόρκη.

Ο Αμερικάνος που καθόταν δίπλα του ανέκρινε την αεροσυνοδό για την κάβα του αεροπλάνου.

Ο Γκριπ είπε «Ουίσκι, ό,τι να ’ναι» και πήρε δυο μικρά φυαλίδια δίχως να πει λέξη. Τα κατέβασε μαζί με το σακουλάκι με τα λίγα φιστίκια που του πρόσφεραν.

Ψητό κοτόπουλο με άγευστο κόκκινο κρασί – παρόλο που έφυγε τελευταία στιγμή, κάποιος είχε καταφέρει να του βρει εισιτήριο οικονομικής θέσης. Αυτό το χρωστούσε στους άθλιους γραφειοκράτες της σουηδικής κυβέρνησης. Στον ηλεκτρονικό χάρτη της καμπίνας, το αεροπλάνο φαινόταν να διασχίζει την ακτή της Νορβηγίας. Ύστερα του πρόσφεραν καφέ, και μετά –κάτι που σπάνια προσφέρουν

σε αεροπλάνο— κονιάκ. Ένωσε το αλκοόλ να διαχέεται γλυκά στο αίμα του. Ξεκίνησε να χαζεύει στην οθόνη του καθίσματος αλλάζοντας τη μια ταινία μετά την άλλη. Αποκοιμήθηκε.

Ο Γκριπ ήταν μελαψός, με συνηθισμένη φυσιογνωμία και πρόσωπο οικείο, από αυτά που έχει κανείς την αίσθηση πως κάπου έχει ξαναδεί. Με κουστούμι έδειχνε μεγαλύτερος, χωρίς κουστούμι νεότερος. Σύμφωνα με το διαβατήριό του ήταν τριάντα εφτά ετών. Εάν χρειαζόταν, θα μπορούσε να φανεί ακόμη και μια δεκαετία μικρότερος, ή μεγαλύτερος. Το αθλητικό του ανάστημα τραβούσε την προσοχή των αεροσυνοδών, ανεξαρτήτως φύλου, που βραδυπορούσαν για να ανταλλάξουν μια δυο κουβέντες παραπάνω μαζί του όταν περνούσαν από τη θέση του.

Την προηγούμενη μέρα το Αφεντικό τού είχε τηλεφωνήσει για να του ανακοινώσει ότι θα τον έστελνε στη Νέα Υόρκη. Κάπου κάπου, το παλιό του αφεντικό, ο αρχηγός του Τμήματος Ασφαλείας, του ανέθετε κάποια υπόθεση. Δεν μπορούσε να αποκοπεί από το παλιό του πόστο — το νέο του αφεντικό ενημερωνόταν τηλεφωνικώς: «Ο Γκριπ δεν θα είναι διαθέσιμος». Ο ίδιος δεν είχε να ανησυχεί για τίποτα. Ο ρόλος του ήταν μόνο να εκτελεί εντολές. Όταν ο Γκριπ μπήκε στην αίθουσα του έδωσαν ένα αεροπορικό εισιτήριο και μια πιστωτική κάρτα.

«Κάνε μόνο μια αναφορά με τα έξοδά σου» ήταν η μόνη οδηγία που του έδωσε το Αφεντικό. Ήταν τα λιγοστά λόγια ενός σκληρού αξιωματικού της Ασφάλειας, όχι ενός απλού γραφειοκράτη, αλλά ενός τετραπέρατου γερόλυκου που δεν έδινε λογαριασμό σε κανέναν. Ιδανική συνθήκη για όσους δεν ήθελαν να ξέρουν λεπτομέρειες.

«Και...;» είπε ο Γκριπ, που δεν τον απασχολούσε μόνο πώς θα πλήρωνε το φαγητό και τη διαμονή του.

Το Αφεντικό έγραψε κάτι στο σημειωματάριό του. «Θέλουν από το Υπουργείο Εξωτερικών να πας να δεις τους Αμερικάνους».

«Ο λόγος;»

«Δεν ξέρουν ακόμη. Οι Αμερικάνοι θέλουν να σου κάνουν μερικές ερωτήσεις».

«Και τα τριακόσια εκατομμύρια;»

Το Αφεντικό ξεφύσηξε. «Όχι, μόνο το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Θα σε συναντήσουν στο Νιούαρκ».

«Και ζήτησαν εμένα συγκεκριμένα».

«Φαντάζομαι είσαι “φίρμα” στο Υπουργείο. Ήσουν εκεί όταν παραδώσαμε τους Αιγύπτιους στη CIA, στο αεροδρόμιο Μπρόμμα. Τα είχαν κάνει θάλασσα, τους ξελασπώσαμε—δεν το ξεχνούν αυτό—, εγώ πού να ξέρω; Εσένα ζήτησαν και τους είπα ναι».

«Γαμώ τις συνεννοήσεις».

«Πάρε μαζί και ένα άνετο κουστούμι»· το Αφεντικό χαμογέλασε, το πρόσωπό του ρυτίδωσε περισσότερο. «Θα απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις, θα φας μερικά γεύματα της προκοπής και θα γυρίσεις πίσω».

«Δεν έχεις ιδέα περί τίνος πρόκειται;»

Το Αφεντικό έσκισε μια σελίδα από το σημειωματάριό του και του την πάσαρε με τα δυο του δάχτυλα.

Ο Γκριπ διάβασε δυνατά. «Τοπέκα».

«Οι Αμερικάνοι θέλουν να μάθουν τι ξέρουμε για την Τοπέκα. Μια πόλη στη μέση του πουθενά».

«Το Υπουργείο Εξωτερικών δεν έδωσε οδηγίες;»

«Στείλε τον Γκριπ. Μόνο αυτό είπαν. Το μόνο που θέ-

λουν είναι να φύγει από τα χέρια τους, ό,τι κι αν είναι αυτό».

«Δηλαδή έγινα το παιδί για τα θελήματα του Υπουργείου Εξωτερικών».

«Αφού μόνο μ' εμένα μιλάς». Ο γερόλυκος έκανε ακόμα κουμάντο στην περιοχή, από τη θέση του παρακολουθούσε τα πάντα.

«Το πολύ μια βδομάδα» προσπάθησε να διαπραγματευθεί ο Γκριπ.

«Όσο χρειαστεί».

«Και με βίζα τι γίνεται;»

«Δεν χρειάζεται. Θα πας σαν τουρίστας».

Ο Γκριπ ξύπνησε όταν ο συνεπιβάτης του άρχισε να φαχουλεύει κάτι κάτω από το κάθισμά του. Ζήτησε συγγνώμη και συνέχισε να ψάχνει· του ήταν πλέον αδύνατο να τον ξαναπάρει ο ύπνος. Ύστερα ο διπλανός του έβαλε στο χέρι του μια αλοιφή από ένα σωληνάριο και την άπλωσε στα ρουθούνια του.

«Βαζελίνη» είπε ο Αμερικάνος «για τον ξηρό αέρα. Θες λίγη;» Ο Γκριπ έγνεφε αρνητικά, ο άντρας δίπλα του συνέχισε να μιλάει. Είχε πάει να επισκεφτεί την κόρη του που είχε παντρευτεί πρόσφατα. Είχε γνωρίσει ένα Σουηδό στις διακοπές. Τώρα ζούσαν στο Σουντμπιμπέι, ένα προάστιο της Στοκχόλμης. Ο άντρας γέλασε καθώς προσπαθούσε να το προφέρει σωστά —«Σουντ-μπάι-μπέι»— και ξεκίνησε να περιγράφει λεπτομερώς το πάρκο δίπλα στο σπίτι τους. Λες και ήταν ένα εξωτικό μέρος που ο Γκριπ δεν θα μπορούσε ποτέ του να φανταστεί. Όχι πως δεν του άρεσαν οι σημύδες, αλλά ανησυχούσε για τον κόσμο που θα μεγάλωναν τα εγγόνια του.

«Καταλαβαίνεις» είπε «δεδομένης της κατάστασης που επικρατεί τώρα». Ακόμα ήταν τσαντισμένος που έπρεπε να παραδώσει ένα γεμάτο αφρό ξυρίσματος και το ψαλιδάκι για τα νύχια στο αεροδρόμιο. «Τι να κάνουμε; Πρέπει να το υποστούμε κι αυτό».

Ο άντρας ζούσε στο κάτω Μανχάτταν. Το πρωί της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 στάθηκε στο μπαλκόνι του και είδε τους διδυμούς πύργους να καταρρέουν. Είδε τα σύννεφα σκόνης και όλους τους σαστισμένους ανθρώπους να τρέχουν να σωθούν.

«Και μετά αυτό» είπε και χτύπησε με την παλάμη του το πρωτοσέλιδο των *New York Times*. Έγραφε κάτι για το Ιράκ, στη φωτογραφία έδειχνε ένα αποτεφρωμένο αυτοκίνητο και ανθρώπους να τρέχουν. «Είναι παντού, είναι φριχτό». Κοίταξε τον Γκριπ με αβέβαιο βλέμμα, ήξερε πως, όπως με όλους τους Αμερικάνους, οι ισορροπίες ήταν λεπτές· είχε αυτό το ύφος που έχουν όλοι στο πρόσωπό τους όταν ταξιδεύουν στο εξωτερικό, σαν να έχουν γραμμένο στο κούτελο: «Σε παρακαλώ, μη με μισήσεις προσωπικά». «Τόσοι νεκροί, δεν ξέρω τι να πω. Το θέμα είναι πολύπλοκο».

«Ψήφισες Μπους;» ρώτησε ο Γκριπ.

«Εγώ;» Έκανε διστακτικά ένα αρνητικό νεύμα. «Όχι τη δεύτερη φορά».

Η αεροσυνοδός πέρασε κρατώντας έναν κατάλογο, ανακοινώνοντας μονότονα: «Duty free... duty free...».

«Ο γείτονάς μου έχασε τον εγγονό του» είπε ο άντρας καθώς περνούσε η αεροσυνοδός. «Στο Ιράκ. Ήταν ένας απλός οδηγός στον στρατό. Φρίκη».

Ο Γκριπ δεν απάντησε.

«Τι να πεις; Όλοι έχουν ένα ρόλο» συνέχισε ο άντρας. «Ο γέρος μου πολέμησε τους Γερμανούς στη μάχη των Αρδεννών. “Είχε φοφόκρυο” αυτό μόνο είχε να πει για τον πόλεμο – “Ψοφόκρυο”». Ο άντρας κοίταξε μπροστά του και γέλασε ανέκφραστα, όπως πριν που είχε πει: «Σουντμπιμπέι».

Έμεινε σιωπηλός. Ίσως και για ένα ολόκληρο λεπτό.

«Αυτός ο πόλεμος όμως ήταν διαφορετικός» συμπλήρωσε.

«Είστε Αμερικανός υπήκοος;» ρώτησε η αεροσυνοδός.

Ο Γκριπ έγνεψε αρνητικά. Στα χαρτιά που του έδωσε να συμπληρώσει έγραψε τόσες φορές τον αριθμό του διαβατηρίου του που στο τέλος τον είχε μάθει απέξω. Σε όλες τις ερωτήσεις σημείωσε το κουτάκι του «όχι», διαβεβαίωσε εγγράφως πως δεν πήγαινε στις Ηνωμένες Πολιτείες για να επιδοθεί σε πορνεία ή σε τρομοκρατικές ενέργειες, και πως δεν είχε εμπλακεί στην εξόντωση των Εβραίων κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο. Τέλος, δήλωσε πως ήταν τουρίστας και σαν διεύθυνση παραμονής έδωσε τη διεύθυνση του Hilton κοντά στο Σέντραλ Παρκ. Το ξενοδοχείο το είχε δει σε μια διαφήμιση στο περιοδικό της αεροπορικής εταιρείας.

Ψάχνοντας το πορτοφόλι του βρήκε το χαρτάκι που του είχε δώσει το Αφεντικό.

«Τοπέκα» είπε στον διπλανό του. «Σε ποια πολιτεία βρίσκεται;»

«Στο Κάνσας» απάντησε ο άντρας. «Εκεί πας;»

«Όχι». Είχε ήδη τσαλακώσει το χαρτί και το είχε βάλει στη θήκη του καθίσματος μπροστά του.

«Οπότε, πού θα πας;»

«Στη Νέα Υόρκη, μόνο για λίγες μέρες».

«Πρώτη φορά έρχεσαι στις ΗΠΑ;»

Ο Γκριπ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Θα ξετρελαθείς».

Ο Ερνστ Γκριπ περίμενε να αδειάσει ο διάδρομος του αεροπλάνου, ύστερα έβαλε το ολοκαίνουριο τεύχος της *Expressen* στο σακίδιό του και κατέβηκε από το αεροπλάνο. Η επόμενη φορά που καθυστέρησε ήταν στην απέραντη ουρά μπροστά από τις αφίξεις εξωτερικού. Εκεί, επιβάτες που έρχονταν από μακριά περίμεναν με τα μάτια κατακόκκινα από την κούραση· τα παιδιά τους, μισοκοιμισμένα, κάθονταν πάνω στις βαλίτσες τους ή στο πάτωμα. Μερικές γυναίκες επέβλεπαν τις δαιδαλώδεις ουρές και ανακοίνωναν δυνατά τα έγγραφα που όλοι οι ξένοι έπρεπε να έχουν εύκαιρα. Φορούσαν λιτές στολές, στο ένα χέρι κρατούσαν μια αρμαθιά κλειδιά και στο άλλο μια ογκώδη ασύρματη συσκευή επικοινωνίας. Το βήμα τους ήταν στιβαρό, η έκφρασή τους σκληρή.

Ο Γκριπ τις είχε παρατηρήσει όλα αυτά τα χρόνια. Κάποτε μια δουλειά που ήταν ένα σκαλοπάτι πιο πάνω από το να σερβίρουν μπέργκερ στα Μακντόναλντς. Από τότε που πέσανε οι πύργοι, όμως, συμπεριφέρονταν σαν να είχαν πίσω τους μια ολόκληρη διμοιρία καταδρομέων. Ύψωναν τον τόνο της φωνής τους μόλις κάποιος έδειχνε απρόθυμος ή –προς Θεού– τολμούσε να αντιμιλήσει. Στην αρχή της ουράς, κοντά σε ένα από τα κουβούκλια ελέγχου διαβατηρίων, άκουσε να επικρατεί ένταση σε διάφορες γλώσσες. Ο Γκριπ δεν μπορούσε να δει τι συμβαίνει, σκέφτηκε

όμως πως κάποιον θα είχαν παραπέμψει για περαιτέρω εξακρίβωση.

Όταν επιτέλους ήρθε η σειρά του, του έκαναν νόημα να πλησιάσει ένα κουβούκλιο. Πίσω από τον πάγκο, που του έφτανε ως στο στήθος, κάθονταν δύο άντρες με ξεθωριασμένα πουκάμισα και στρατιωτικό κούρεμα. Ο ένας έριξε μια ματιά στο έντυπο που είχε συμπληρώσει ο Γκριπ και ξεφύλλισε το διαβατήριό του. Στάθηκε με μια κενή έκφραση σε μια σελίδα.

«Για ποιο λόγο ήσασταν στην Αίγυπτο πέρυσι;» ρώτησε.

Ο άλλος άντρας παρατηρούσε τον Γκριπ. Εξέταζε την έκφρασή του.

«Έκανα καταδύσεις στην Ερυθρά Θάλασσα» απάντησε ο Γκριπ. «Στο Σαρμ Ελ Σείχ».

Ο αστυνόμος γύρισε μερικά ακόμη φύλλα, βρήκε και άλλη μια σφραγίδα που είχε ενδιαφέρον. «Και στη Νότιο Αφρική;»

«Ήθελα να δω χειμωνιάτικο ήλιο για μια εβδομάδα, στο Κέιπ Τάουν». Πάλι ψέματα. Ήξερε πια τι να απαντάει.

Ύστερα πρόσθεσαν μερικά καινούρια γραμματόσημα σε μια σελίδα και ευχήθηκαν καλημέρα στον μελαφό –αλλά με γαλάζια μάτια– τριανταεφτάχρονο κύριο Γκριπ. Πήρε το διαβατήριό του και τους ευχαρίστησε.

Στις αφίξεις, στο αεροδρόμιο του Νιούαρκ, δύο άντρες με κουστούμια κρατούσαν μια μικρή ταμπέλα, από το ύφος τους φαινόταν πως περισσότερο βαριούνταν παρά αδημονούσαν να συναντήσουν κάποιον. Η ταμπέλα έγραφε με καθαρά κόκκινα γράμματα Έρνεστ Γκριπ. Ακόμα και μέσα στο πλήθος των ανθρώπων που περίμεναν κάποιον κρατώ-

ντας αναγνωριστικές ταμπέλες, οι άντρες αυτοί έμοιαζαν κατά περίεργο τρόπο ξεκάρφωτοι, σαν να αναρωτιόνταν και οι ίδιοι τι δουλειά είχαν εκεί πέρα.

«Ερνστ Γκριπ» τους διόρθωσε.

«Καλωσήρθες» είπε ο άντρας που κρατούσε την ταμπέλα. Δεν κατάλαβε τη διαφορά στο όνομα, έμοιαζε απλώς ανακουφισμένος που είχε βρει εκείνον που ζητούσε. Ο άλλος πήρε την τσάντα του Γκριπ.

Ήταν και οι δυο καμένοι από τον ήλιο, με κοντό στρατιωτικό κούρεμα – κλασικοί πράκτορες του FBI. Στο αυτοκίνητο του πρόσφεραν καφέ· πέρα από αυτό δεν αντάλλαξαν άλλες κουβέντες. Ούτε και ο Γκριπ είχε λόγο να τους πει κάτι παραπάνω όση ώρα περνούσαν από τους πολύβουους αυτοκινητόδρομους και μπαίνανε μέσα σε φωτισμένα τούνελ που έβγαιναν στο κέντρο του Μανχάτταν.

«Αυτό είναι το ξενοδοχείο;» ρώτησε ο Γκριπ όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε σε ένα υπόγειο πάρκινγκ.

«Όχι, τα γραφεία».

«Πρέπει να πάρω κάτι από τη βαλίτσα μου».

Ο οδηγός τού άνοιξε το πορτ μπαγκάζ. Ο Γκριπ πήρε το σακάκι του κουστουμιού του, κούμπωσε το πουκάμισό του μέχρι πάνω και έδεσε τη γραβάτα που είχε χώσει στην πλαϊνή θήκη της βαλίτσας.

«Έχεις όπλο πάνω σου;» ρώτησε ο οδηγός.

«Όπλο;» απόρησε ο Γκριπ. «Μόλις με μαζέψατε από το αεροδρόμιο».

Ο άντρας ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

Ανέβηκαν από τις κυλιόμενες σκάλες σε ένα μαρμάρινο αίθριο όπου νησίδες από ζαρντινιέρες ήταν γεμάτες μικρά φοινικοειδή. Τα βήματά τους αντήχησαν στην είσοδο καθώς

πέρασαν κάτω από αφίδες ανίχνευσης μετάλλων. Οι συνοδοί του Γκριπ επέδειξαν την ταυτότητά τους, αποκάλυψαν τα όπλα τους και έδειξαν μια σημείωση σε ένα διάγραμμα που επέτρεπε την είσοδο στον Γκριπ.

Στον εικοστό τρίτο όροφο, πέρασαν ανάμεσα από άλλε-πάλληλες αίθουσες συνεδριάσεων γεμάτες άντρες με γυρισμένα τα μανίκια των πουκαμίσων τους, τσαλακωμένα παντελόνια και επιγραφές που απαγόρευαν τα πιο αλλόκοτα πράγματα. Παντού αραδιασμένα κουτιά από φαγητό σε πακέτο, λαδωμένα χαρτόνια και μισογεμάτα μπουκάλια – λες και εκεί πέρα επικρατούσε ένα διαρκές φαγοπότη. Άνθρωποι τους χαιρετούσαν πίνοντας ή σκουπίζοντας τα χέρια τους σε χαρτοπετσέτες. Κάποιος πρόσφερε στον Γκριπ καφέ. Εκείνος αρνήθηκε.

Πέρασαν μια τζαμένια πόρτα, προσπέρασαν τη γραμματέα που σήκωσε το βλέμμα και τους έκανε νόημα, και μπήκαν σε ένα μεγάλο γραφείο.

«Εδώ είμαστε. Θα ασχοληθεί μαζί σου σε λίγα λεπτά» φιθύρισε ο ένας από τους άντρες πίσω του, και ύστερα εξαφανίστηκαν.

Ο Γκριπ έμεινε μόνος. Εκείνη καθόταν πίσω από ένα γραφείο με το πρόσωπο στραμμένο στο παράθυρο, μιλούσε στο τηλέφωνο – ή μάλλον άκουγε κάποιον να της μιλάει. Αντιλήφθηκε την παρουσία του αλλά δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Το δωμάτιο ήταν πολύ ήσυχο. Ο Γκριπ είδε το προφίλ του προσώπου της και αξιολόγησε το γεγονός πως ήταν γυναίκα. Κρίνοντας από την κυψέλη μικροσκοπικών γραφείων που είδε για να φτάσει μέχρι εκεί, την παρουσία γραμματέα και την παχιά μοκέτα που κάλυπτε όλο το πάτωμα, κατάλαβε πως εκείνη έκανε κουμάντο εκεί πέρα.

Ωστόσο, ήταν δύσκολο να προσδιορίσει τον βαθμό της. Όσπου να φτάσει εκεί είχε δει τόσους πράκτορες με διακριτικά του FBI και της Διοίκησης Ναρκωτικών Ουσιών ώστε είχε μια ιδέα. Ήταν περίπου στην ηλικία του, κάτι στη φυσιογνωμία της θύμιζε ασιατική καταγωγή – ίσως τα μάτια της, η ανεπαίσθητη απόχρωση στο δέρμα της. Είχε λεία, σκούρα μαλλιά. Στον τοίχο δεν υπήρχαν πορτρέτα, ούτε διπλώματα ή φωτογραφίες από ένδοξες στιγμές. Μόνο ένα τεράστιο τροπικό τοπίο, ένα αντίγραφο ενός έργου, που κρεμόταν από πίσω της. Ήταν μια υδατογραφία με μερικές ξύλινες καλύβες ξεθωριασμένες από την αρμύρα της θάλασσας και μερικές φιγούρες ξαπλωμένες στη σκιά.

Είπε κάτι που δεν άκουσε ξεκάθαρα, έκλεισε το ακουστικό και γύρισε προς το μέρος του. Ακούμπησε τα χέρια της στους βραχίονες της καρέκλας, τον κοίταξε με ενδιαφέρον, ανασήκωσε ελαφρά τα φρύδια της και είπε: «Ο Σουηδός, λοιπόν».

«Ναι, ο Σουηδός» απάντησε ο Γκριπ. «Ή Ερνστ Γκριπ – όπως ίσως θα διαβάσατε κάπου».

Έριξε μια ματιά στο γραφείο της. «Βέβαια, ο Ερνστ» είπε καθώς σηκωνόταν, και του έδωσε το χέρι της. «Από το Υπουργείο Εξωτερικών;»

«Από το Τμήμα Ασφαλείας».

«Μάλιστα». Για λίγο έμεινε σιωπηλή. Ύστερα συνέχισε με μαλακή φωνή. «Έχετε παρευρεθεί ποτέ σε εκτέλεση;» Δίχως να περιμένει απάντηση πρόσθεσε: «Ξέχασα να συστηθώ, ονομάζομαι Σόνα. Σόνα Φρίντμαν».